

Podání ruky při mši, společenství

Lidé se často ptají, co znamená při mši podání ruky, nebo když se lidé chytají za ruce. Tak to se má tak, že v této chvíli si věřící mají „oficiálně“ podat jen ruku. Čistě sociálně podání ruky znamenalo ujištění, že ten druhý nemá v ruce zbraň:-). Jinak ve mši to má symbolizovat společenství, které má velkou důležitost. Určitě to člověk zažívá často, že potřebuje nějakou pomoc druhého. A proto je fajn, když víru neprožívám sám, ale ve společenství, protože sdílená radost je dvojnásobná a sdílená bolest je poloviční. A proto se snažíme dát si i tímto gestem najevo, že se máme navzájem rádi a vytváříme společenství, které je např. ochotno druhému pomoci, když potřebuje. Třeba se pravidelně schází důchodci, kteří už často moc nikoho nemají, a tak se sejdou s někým, s kým si mohou popovídat, s kým sdílet své radosti i bolesti, s kým prožít něco hezkého... Chodí společně po výletech apod. Při farnosti je třeba i setkávání matek s dětmi, které mohou řešit, kam na procházku s kočárkem, což je docela v Praze problém, jak jsem sám zjistil:-). No, a pak tu mimo jiné další aktivity a setkání je také třeba společenství mladých, kteří rádi využívají taktických kontaktů, např. tím, že se rádi chytanou za ruce do řetězu. Nestačí jim pouze podání ruky, ale opravdu vytvořit takovou skupinu lidí...

Společenství není jen o tom, že spolu mohou prožívat spoustu krásných zážitků, ale taky proto, že se člověk společenstvím učí sociální inteligenci. To je třeba jako když někdo říká, že se člověk může vyučovat doma a nepotřebuje školu. To je pravda v kognitivní oblasti, tedy že vzdělání opravdu mohou nastudovat doma bez nějaké instituce, ale školské vzdělávání má i sociální aspekt. Tímto se zabývá celá sociální psychologie – jak okolí působí na druhého – a pokud nežijí ve společenství, tak jsem o toto ochuzen. Určitě každý zná ze své vlastní zkušenosti, že spousta přátelství je právě ze školy. Ale i vztahy, manželství apod. Společenství nás tedy formuje víc, než si člověk myslí, jak krásně říká české přísloví... „Řekni mi s kým kamarádíš a já ti řeknu, jaký jsi.“ A toto funguje i u věřících lidí. I oni se od sebe navzájem učí a jeden může druhému hodně dát, ale sám od něho přijmout. A v tom je to krásné. A určitě každý zažil ten pocit, když má člověk z něčeho radost, že nejlepší je to, když ji mohu prožít s někým, kdo je stejně „naladěn“. Protože pak by to vypadalo tak, že jeden by to prožíval, ale toho druhého by to otravovalo. A jeho by zas otravovalo, že se otravuje ten druhý. Proto se schází fanoušci, filmoví nadšenci a další různá společenství lidí.

Tak i proto se lidé schází v kostele ke společnému slavení mše, aby se navzájem povzbudili a posílili ve vědomí, že nejsou na tomto světě sami – jak v té lidské společnosti, tak i té nadlidské. Že je tu Někdo, kdo tě má rád. A proto se drží za ruce, aby si toto připomněli.

Dalším aspektem je to, že si mají podáním ruky vyjádřit fakt, že nejsou na sebe navzájem naštvaní. Jako třeba dříve, když ten druhý mohl v ruce držet zbraň.

A poslední důvod je v tom, že si předáváme pokoj Ježíše Krista. Ten pokoj, po kterém dneska tolik lidí touží, ten opravdový pokoj, který nemůže dát tento svět, pokoj ve kterém je člověk opravdově a dlouhodobě šťastný :-). A vysoká čísla statistik sebevražd to jen potvrzuje. Kolik lidí neví kudy kam, proč tu vlastně je a co je jeho úkolem. Hodně lidí si uvědomuje, že tu není náhodou, ale neví, jak naplnit svůj život tak, aby ho to opravdu dlouhodobě naplňovalo. Kariéra, peníze? Jak málo stačí, aby o to přišel. Tak si tímto gestem vyjadřujeme, že tu jsme jeden pro druhého a navzájem nás spojuje láska mezi námi navzájem a Bohem.

Tak alespoň něco málo k tomu, jak je důležité společenství, a proto tedy proč se podává ruka při mši.